

Jaká tajemství skrývá „Zaječák“

Zaječí skok je nejstarší přírodní rezervace v jihlavském okrese. Tento titul získala plocha o rozloze 2,2 hektaru v roce 1933.

Navštívit ho rozhodně stojí za to.

■ Veronika Dawidowicz

Vzhůru na výlet

Výlety do přírody jsou i v době „lockdownu“ povoleny, proto si můžete vyjít do blízkého okolí a objevovat jeho krásy. Jedním takovým místem je Zaječí skok. Jak se k němu dostat a jaké příběhy se k němu pojí? Vše se dozvíte z našeho výletu, který jsem absolvovala s přáteli i mým pětiletým synem.

Náš startovní bod byl vedle fotbalového hřiště v Rantířově. Je páteční odpoledne, slunce sice krásně svítí, ale nějak nám nedošlo, že cesta za krásami přírody a historií bude protkaná ledem, sněhem i blátem. Z pohodového výletu se proto stala celkem slušná cesta za dobrodružstvím.

Po turistické značce směrem k Zaječáku zdoláváme jako první překážku zledovatělý kopec ve směru shora dolů. Paradoxně nejsnáze se s touto výzvou pere nejmladší člen výpravy. My ostatní se musíme přidržovat všech přílehlých větviček či kořenů stromů a z pohledu přihlížejících to jistě musí vypadat opravdu vtipně. Trošku celá situace připomíná scénu z filmu Sněženky a machři, kdy Michal Suchánek stál poprvé na lyžích.

Celkem pěkný kus je cesta velmi příjemná, pohodová a pohled na rozvodněnou řeku Jihlavu uklidňující. Užíváme si každou chvíli na čerstvém vzduchu, včetně těch, kdy se brodíme slušnou vrstvou bahna.

Je krásné sledovat, jak se různé úseky cesty liší. V údolích a místech, kam dopadají stíny stromů, leží sníh a led. V místech, kam si slunce našlo cestu, jsou nemalé nánosy bahna.

Jeden takový bahnitý úsek nás čeká i před pomyslnou cílovou rovinkou. Tady jsem ráda za mužský doprovod, který si bere na starosti mého potomka. V kluzkém terénu mám totiž problém sama se sebou.

Přesto jsme se po menších bahenních lázních „vyškrábali“ na Zaječí skok. Ten výhled opravdu stojí za to. „Pááání,“ zazní z úst pětiletého účastníka výletu a mě moc těší, že z výhledu je nadšený i on.

Krajinu máme jako na dlani, a tak je namístě povědět si, jak se vlastně v kameni kousek od nás objevil otisk koňské podkovy a jak vznikl název Zaječí skok.

Proč Zaječí skok?

Legenda, která se k této rezervaci váže, se vypráví dětem z Jihlavska snad již na prvním stupni základní školy. Většinou se sem totiž vydávají na výlety. I já si ji pamatuji dodnes.

V nedaleké vesnici Plandry žil kdysi rytíř, který se ke svým poddaným choval opravdu velmi krutě. Mezi jeho největší zábavu patřily hony a štvance. Nejraději měl takové, kdy mohl sedláky honit po polích jako tu divou zvěř.

NÁPIS na pomníku: Roku 1698, dne 17. srpna, Petra Lehrla, městského pastýře v Jihlavě tři vlastní děti Petr Pavel, David a Marta, přicházejí od Vyskytné, zde spadly do vody a své životy zde nechaly. Bůh buď milostiv jejich duším. Jda kolem, pomodli se za ně a popřej jim věčný klid.

Jeho poddaní ho za to nenáviděli a rytíř z okolí se mu vyhýbali.

Jednou na podzim prý tento krutý člověk zaháněl nudu a špatnou náladu pitím, když ho najednou popadla neuskonalá potřeba vyrazit na lov.

Svolal tedy čeledíny, naskočil na koně a vyrazil do přílehlých lesů a polí. Nikdo z družiny si nedovolil svému pánovi oponovat, a tak jej pokorně následovali.

Na konci vsi potkala družina starce. Nohy mu nesloužily a opíral se o hůl. Krutý rytíř neměl slitování s nikým, a tak starce zahnal několika ranami bičem mezi ostatní nadháněče.

Stařec s veškerým vypětím sil pravil: „Bůh tomu chce, že dnes ulovíme to strašné zvíře!“

Když dorazila družina do lesa, štvance započala. Lesem se rozléhal zvuk lesních rohů a volání lovců. Rytíř se dostával „do ráže“ a unaveně nadháněče pobízel tvrdými ranami bičem. Tak došlo i na nebožehého staříka. Padl před pánem na kolena a ten jej ve vzteku bez milosti přejel koněm. Tehdy stařík vydechl naposledy.

V tom okamžiku se před rytířem rozběhl velký zajíc. Přišla rytířova chvíle a začal zajíce pronásledovat. Ten však doběhl ke skalní stěně, která se příkře svažuje k řece Jihlavě. Už neměl jinou možnost, než před krutým lovcem skočit dolů do údolí.

Rytíř zaslepen touhou po kořisti již nezvládl koně včas zastavit a i on se se svým ořem zřítíl do hlubin údolí, kde skonali. Od té doby se skále říká Zaječí skok.

Na skalisté vyhlídce nad řekou je ještě dnes velmi dobře viditelný otisk podkovy rytířova koně.

Tragická událost

Rytíř si možná takový konec za své kruté chování k lidem i zvířatům zasloužil. Nicméně kousek od impozantní vyhlídky na údolí řeky potkal špatný konec i tři nevinné děti.

Vydáváme se tedy od skaliska směrem dolů do údolí po proudu řeky Jihlavy. V jednom jejím záhybu narážíme na kamenný památník. V těchto místech dříve býval říční brod a já opět „tahám z rukávu“ další příběh a vyprávím o tom, jak se jednoho srpnového dne roku 1698 krajinou pře-

NAPŘÍČ stoletími je na vyhlídce Zaječí skok stále dobře viditelný otisk kopyta koně, jenž se se svým rytířem zřítíl do údolí během lovu.

hlnala bouře.

Není přesně známo, co se tehdy stalo, ale řeka, která byla po bouři divočejší než jindy, zde vzala životy třem dětem městského pastýře Petra Lehrla.

Původně prý byl památník umístěn na druhém břehu řeky, ale ztratil se. Nalezen, vyloven a přemístěn na protější stranu byl až ve třicátých letech při těžbě písku.

Po výkladu se rozhodneme vydat se zpět cestou podél řeky, kde má vést něco jako „turistický chodník“.

Po chvíli zjišťujeme, že zmíněná

cestička tudy asi vede pouze v období, kdy řeka není tolik rozvodněná. Ve sněhu jsou pouze naše stopy a otisky srnčích kopytek. No, tak to má syn alespoň jako naučnou stezku, pomyslím si.

O pár minut později jsem opět vděčná, že na výletě nejsem sama. Přelez strom, přeskoč díru, podle strom. Dobrodružství jak se patří. Nicméně se poctivě zabahnění a nadšení úspěšně z výletu vracíme. Dospělí utahaní, avšak nadšení, dítě taktéž nadšené, ale oproti nám nabité energií...

Foto autor